

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. Ł.**

skazanego za czyn z art. 299 § 6 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 kwietnia 2024 r.,

wniosku obrońcy skazanego M. Ł.

w przedmiocie wstrzymania wykonania wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 2 sierpnia 2023 r., II A Ka 282/20,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 24 lipca 2019 r., II K 7/17,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 24 lipca 2019 r., sygn. akt II K 7/17, skazał M. Ł. za przestępstwa z art. 299 § 6 k.k., art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności.

Wyrok został zaskarżony apelacjami wniesionymi przez obrońców oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku, w sprawie o sygn. akt II A Ka 282/20, zmienił zaskarżony wyrok, ale odnośnie wymierzonej oskarżonemu kary wyrok ten utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego.

Obrońca w swojej kasacji wniósł również o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, wobec tego skazanego. Wniosek uzasadnił tym, że „stan psychiczny skazanego w związku z wydaniem orzeczenia II instancji z rażącym naruszeniem jego prawa do obrony uległ znacznemu pogorszeniu, co eliminuje możliwość odbywania kary”.

W odpowiedzi na tę kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, jak również o nieuwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest bezzasadny.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych

orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest na tyle wysokie, by stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji. Także przywołany przez obrońcy stan zdrowia psychicznego skazanego nie przemawia za uwzględnieniem przedmiotowego wniosku, tym bardziej, iż nie został on w sposób wymagany wykazany, a treść opinii biegłych psychiatrów i psychologa formułowanym przez obrońcę wnioskowi przeczy (k.6092).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

(r.g.)